

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Tdo/10/2024
Identifikačné číslo spisu:	4218010641
Dátum vydania rozhodnutia:	12.02.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:4218010641.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Kostolanskej a členov senátu JUDr. Petra Kaňu a JUDr. Jozefa Šutku, na neverejnom zasadnutí konanom 12. februára 2025 v Bratislave, v trestnej veci obvinenej MVDr. H. G. pre pokračovací obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi, čiastočne v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, o dovolaní obvinenej MVDr. H. G. proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 15. novembra 2022, sp. zn. 2To/71/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku sa dovolanie obvinenej MVDr. H. G. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Komárno (ďalej len „súd I. stupňa“) rozsudkom z 25. mája 2022, sp. zn. 3T/117/2018, uznal obvinenú MVDr. H. G. (ďalej len „obvinená“) za vinnú pre pokračovací obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi, čiastočne v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v bode 1)

- spolu s už odsúdeným J. Z. 8. marca 2018 o 17:16 hod. MVDr. P. Q. telefonicky informoval obžalovanú MVDr. H. G., že má pre ňu 12 ks balení veterinárneho lieku Narketan s účinnou látkou ketamín, načo v presne nezistený deň v prvej polovici mesiaca marec 2018 na presne nezistenom mieste obžalovaná MVDr. H. G. požiadala už odsúdeného J. Z. o jeho prevzatie od MVDr. P. Q., pričom 13. marca 2018 MVDr. P. Q. uvedený liek doviezol na územie Slovenskej republiky, kde sa v čase okolo 15:13 hod. v Q. na B. ulici na čerpacej stanici Slovnaft stretol s už odsúdeným J. Z., ktorého na miesto poslala ako kuriéra obžalovaná MVDr. H. G., a odovzdal mu 12 ks balení veterinárneho lieku Narketan 100 mg/ml injekčného roztoku Ketaminium, 50 ml, výrobca Vetoquinol, S.A, ktorý obsahoval celkom 60 g účinnej látky ketamín v celkovej hodnote najmenej 840 Eur, ktorý liek už odsúdený po tom ako sa vrátil do Komárna odovzdal obžalovanej MVDr. H. G. na presne nezistenom mieste v Komárne, pričom uvedený liek nie je na území Slovenskej republiky registrovaný, a látka ketamín je v zmysle zákona č.

139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradená do II. skupiny omamných látok, a obžalovaná a už odsúdený J. Z. nie sú držiteľmi povolenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky na zaobchádzanie s omamnými a psychotropnými látkami,

- v presne nezistený deň v mesiaci apríl 2018 na presne nezistenom mieste si obžalovaná MVDr. H. G. objednala u MVDr. P. Q. veterinárny liek Narkamon s účinnou látkou ketamín, a následne v presne nezistený deň v druhej polovici mesiaca apríl 2018 na presne nezistenom mieste požiadala už odsúdeného J. Z. o prevoz tohto veterinárneho prípravku Narkamon z Českej republiky do miesta jej bydliska na adresu A. K. č. XX/XX, A., pričom inštrukcie o mieste odberu veterinárneho lieku Narkamon zaslala už odsúdenému J. Z. sms správou, ktorý sa potom 30. apríla 2018 v dopoludňajších hodinách pred cestou do Českej republiky u nej zastavil pre peniaze na kúpu veterinárneho lieku Narkamon na svojom osobnom motorovom vozidle Volkswagen Passat, farby modrá metalíza svetlá, EČ A a odišiel do mesta Brno, do Českej republiky, kde sa stretol na parkovisku pri KFC s MVDr. P. Q., ktorý mu odovzdal 30 balení lieku Narkamon 100 mg/ml injekčného roztoku 50 ml, začo mu už odsúdený J. Z. vyplatil peniaze, ktoré mu pred cestou odovzdala obžalovaná MVDr. H. G. a tento bez povolenia zadovážil a prepravil na územie Slovenskej republiky podľa pokynov obžalovanej MVDr. H. G., avšak k prevzatíu veterinárneho lieku Narkamon nedošlo, nakoľko 30. apríla 2018 v čase o 16:50 hod. v obci K. bol zastavený príslušníkmi Národnej kriminálnej agentúry Prezídia Policajného zboru, Expozitúra Západ a 30 balení lieku Narkamon 100 mg/ml injekčný roztok 50 ml v rámci vykonanej prehliadky motorového vozidla Volkswagen Passat, EČ A dobrovoľne vydal v kartónovej krabici hnedej farby s igelitovou taškou, a kriminalistickou expertízou bolo zistené, že sa v zaistenej kartónovej krabici nachádzalo spolu 30 nepoškodených balení lieku Narkamon 100 mg/ml injekčný roztok 50 ml, fy. Bioveta, rovnakej šarže (XXXXXXA) a expirácie (23. január 2020), ktorý liek nie je na území Slovenskej republiky registrovaný, a v ktorom bola potvrdená prítomnosť účinnej látky ketamín 50 ml roztoku, ktorý obsahuje 5 g ketamínu, teda zaistené lieky obsahovali spolu 150 g ketamínu (bázy), pričom látka ketamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradená do II. skupiny omamných látok, ktoré množstvo zodpovedá najmenej 1.500 obvykle jednorazovým dávkam v celkovej hodnote 3.600 Eur, pričom obžalovaná a už odsúdený J. Z. nie sú držiteľmi povolenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky na zaobchádzanie s omamnými a psychotropnými látkami,

v bode 2)

v presne nezistený deň v mesiaci január 2018 na presne nezistenom mieste si obžalovaná MVDr. H. G. objednala u MVDr. P. Q. veterinárny liek Narketan s účinnou látkou ketamín, hoci nie je držiteľkou povolenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky na zaobchádzanie s omamnými a psychotropnými látkami, následne 16. januára 2018 v presne nezistenej dobe okolo 16.00 hod. MVDr. P. Q. odovzdal obžalovanej MVDr. H. G. v jej veterinárnej ordinácii v A., na adresu A. K. č. XX/XX, 50 ks balení veterinárneho prípravku Narketan 100 mg/ml injekčného roztoku Ketaminium, 50 ml, výrobca Vetoquinol, S.A., ktorý obsahoval celkom 250 g psychotropnej látky ketamín v celkovej hodnote najmenej 3.500 Eur, ktorý liek nie je na území Slovenskej republiky registrovaný, pričom látka ketamín je v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradená do II. skupiny omamných látok.

Za to jej súd I. stupňa podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, za zistenia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Trestného zákona uložil trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov, na výkon ktorého ju podľa § 48 ods. 1, ods. 2 písm. a), ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom strázenia. Zároveň jej podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, v spojení s § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil ochranný dohľad v trvaní 1 rok a podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona trest prepadnutia vecí, ktorá bola použitá na spáchanie trestného činu a to zaistených fľaštičiek veterinárneho prípravku NARKAMON a to kartónové krabice hnedej farby a 2 ks igelietiek a 30 ks krabíc prípravku NARKAMON, 10 mg/ml vo vnútri ktorých sa nachádzajú sklenené fľaštičky o objeme 50 ml NARKAMON.

Na podklade odvolania obvinenej Krajský súd v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 15. novembra 2022, sp. zn. 2To/71/2022, podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o treste, a na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku uložil obvinenej podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s prihliadnutím na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, postupom podľa § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, za použitia § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c) Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého ju podľa § 48 ods. 4 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň jej podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona uložil trest prepadnutia vecí: 30 ks krabičiek prípravku NARKAMON, 10 mg/ml s obsahom 30 ks sklenených fľaštičiek o objeme 50 ml NARKAMON-u.

Proti tomuto rozsudku podala obvinená prostredníctvom obhajcu JUDr. Juraja Gavalca, advokáta v Trnave, dovolanie z dovolacích dôvodov upravených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku, ktoré bolo doručené súdu I. stupňa 12. januára 2024.

V odôvodnení dovolania uviedla, že právna kvalifikácia skutku v skutkovej vete vo výrokovej časti rozsudku, týkajúca sa určenia rozsahu činu, nie je odvodená od hodnoty omamnej látky ketamín, ale z vyjadrenia Prezídia Policajného zboru je zrejmé, že je ohodnotené balenie lieku Narkamon 100 mg/ml s obsahom omamnej látky ketamín. Z výpovede svedkyne B. O. vyplýva, že ketamín nie je bežne dostupný na čiernom trhu, ona sama nemá ani informácie o jeho používaní na Slovensku, a s jeho ohodnotením sa stretla okrem predmetnej veci iba raz, pričom ho nevedela ohodnotiť. Uvedená výpoveď potvrdzuje, že sa pri spracovaní odborného vyjadrenia vyjadrovala k cene balení veterinárneho lieku Narkamon a Narketan, a nie k hodnote ketamínu. V skutkovej vete tak nie je správne určený rozsah činu, a tým ani právna kvalifikácia hodnotou ketamínu, ale veterinárneho lieku, ktorý nemožno stotožňovať s ketamínom. Na základe uvedeného má obvinená za to, že vykonaným dokazovaním nebol zistený rozsah činu, pretože nebola zistená hodnota ketamínu na čiernom trhu. Právnu kvalifikáciu skutku nemožno vyvodzovať z hodnoty predaja veterinárnych liekov, aj keď je s obsahom ketamínu. Z dokazovania bolo nepochybne zistené, že Narketan 10 mg/ml a Narkamon 10 mg/ml sú veterinárne lieky, čo potvrdila aj výpoveď svedkyne MVDr. P. O. a odborné vyjadrenie Ústavu štátnej kontroly veterinárnych biopreparátov a liečiv Nitra.

Čo sa týka zavinenia, v priebehu dokazovania nebolo zistené, že by sa veterinárny liek Narketan 100 mg/ml a Narkamon 10 mg/ml dali použiť inak, ako na veterinárne účely, prípadne, že by sa z nich nejakým spôsobom dal extrahovať ketamín ako omamná látka a ak áno, v akom množstve. Z pohľadu ustanovenia § 172 Trestného zákona je nevyhnutné poznať cenu ketamínu, zistiť ako sa zneužíva a či sa vôbec dá extrahovať z daných veterinárnych liekov. Ak sa nepreukázalo, že obvinená konala s úmyslom sama alebo s inou osobou omamnú látku ketamín vyrábať z veterinárnych liekov a nakladať s ňou, nie je možné takéto konanie posúdiť ako trestný čin v zmysle ustanovenia § 172 Trestného zákona. K uvedeným zásadným otázkam sa súdy nevyjadrili, čím došlo k porušeniu jej práva na obhajobu. Zároveň namietala, že nebolo v priebehu dokazovania skúmané, či vedela aké množstvo veterinárnych liekov bolo predmetom kúpy. Obvinená poukázala aj na výpoveď svedka MVDr. P. Q., v rámci ktorej uviedol, že dátumy a presné počty toho, čo obvinenej odovzdal, mal z českých policajných odposluchov, v prípade Brna si obvinená neobjednala konkrétne množstvo, mal jej dať toľko, koľko mal k dispozícii. Odsúdený J. Z. uviedol, že mal obvinenej priniesť množstvo liekov 30 (nie je zrejmé čo znamená údaj 30), nie je však možné zistiť, či to vedel vopred, alebo sa to dozvedel až neskôr. Žiadne ďalšie dôkazy k otázke vedomosti obvinenej, a k otázke množstva a druhu veterinárnych prípravkov, ktoré odovzdal svedok MVDr. P. Q. odsúdenému J. Z., neboli vykonané.

Vzhľadom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) publikované v Zbierke stanovísk dovolacieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 7/2011 a najnovšiu judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky je odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v tejto veci nepreskúmateľné, nezaobera sa zásadnou obhajobnou argumentáciou, čo je spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Ďalej obvinená namietala, že podľa odôvodnenia rozsudku súd pri hodnotení dôkazov použil aj prepisy a záznamy telekomunikačnej prevádzky, avšak tieto neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Súd na hlavnom pojednávaní konanom 10. marca 2022 oboznámil prepisy záujmových hovorov a SMS správ ako listinný dôkaz, čo zákon nepripúšťa, ide o vecný dôkaz podľa § 270 Trestného poriadku a na hlavnom pojednávaní konanom 5. februára 2020 podľa § 270 Trestného poriadku čítal prepisy odposluchov, pričom odpočúvania neboli zabezpečené zákonným spôsobom, neboli oboznámené v súlade s ustanovením § 270 ods. 2 Trestného poriadku, obhajobe neboli predložené, aby sa s nimi mohla oboznámiť a nebolo zistené akým spôsobom a kým bol záznam vyhotovený, keďže neobsahuje údaje podľa § 115 ods. 6 Trestného poriadku, čo vylučuje možnosť ich použitia ako dôkazu. Odpočúvanie sa vykonávalo na základe rozhodnutia orgánu cudzieho štátu a pred začatím trestného stíhania. Oboznámená bola aj analýza prepisov, čím polícia Českej republiky podsunula vlastné hodnotenie zabezpečených dôkazov súdu. Napriek námietkam obvinenej vychádzal z toho súd pri závere o jej vine, a na jej námietky nereagoval ani odvolací súd.

Podľa rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky, sp. zn. III. ÚS 617/2000 orgány činné v trestnom konaní od najnižšieho po najvyšší stupeň nesmú vykonávať selekciu dôkazov, ktoré potvrdzujú alebo vyvracajú vinu. Nikto nie je podľa vlastných kritérií oprávnený vykonávať selekciu dôkazov, a nesmie viesť konanie určitým smerom. Súd I. stupňa, ako aj odvolací súd vykonali selekciu dôkazov a zamerali sa na preukázanie verzie, že obvinená spáchala skutok uvedený v rozsudku. Všetky dôkazy hodnotili jednostranne v neprospech obvinenej, nezaoberali sa jej obhajobou a nevysvetlili, akými právnymi úvahami sa riadili, a na základe čoho dospeli k svojím záverom. Uvedené je porušením práva obvinenej na spravodlivé súdne konanie a zásah do princípu prezumpcie nevinoty.

Na základe uvedeného obvinená navrhla, aby dovolací súd rozsudkom podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach, o ktoré sa dovolanie opiera, podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok odvolacieho súdu z 15. novembra 2022, sp. zn. 2To/71/2022 a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal odvolaciemu súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Komárno (ďalej len „prokurátorka“) sa k dovolaniu obvinenej vyjadrila v podaní doručenom súdu I. stupňa 24. januára 2024 v ktorom uviedla, že napadnutý rozsudok súdu I. stupňa z 25. mája 2022, sp. zn. 3T/117/2018, v spojitosti s rozsudkom odvolacieho súdu z 15. novembra 2022, sp. zn. 2T/71/2022 považuje za zákonné, založené na správnom právnom posúdení zisteného skutku a na správnom použití hmotnoprávných ustanovení bez porušenia práva na obhajobu.

K obvinenou namietanému dovolaciemu dôvodu upravenom v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uviedla, že jeho naplnenie považuje za neopodstatnené, pretože pre jeho naplnenie sa vyžaduje porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom. Obvinenou opätovne namietaná právna kvalifikácia skutku, týkajúca sa určenia rozsahu činu a opakované spochybňovanie rozsahu vykonaných dôkazov v časti preukázania jej zavinenia čo do množstva veterinárnych prípravkov nepredstavujú porušenie práva na obhajobu v znení uvedeného dovolacieho dôvodu. Hodnotu/cenu psychotropnej látky ketamín na čiernom trhu, ktorú obvinená v dovolaní spochybňuje, bolo možné stanoviť práve vďaka tomu, že pri všetkých troch čiastkových útokoch pokračovacieho trestného činu bol špecifikovaný názov veterinárneho prípravku a obsah účinnej látky ketamín, čo umožnilo konkretizovať cenu ketamínu v jednotlivých baleniach. Dovolací dôvod nenapĺňajú ani opakovane vznesené námietky týkajúce sa hodnotenia dôkazov (výpovedí svedka MVDr. P. Q. a právoplatne odsúdeného spolupáchateľa J. Z.) vo vzťahu k počtu balení veterinárneho lieku Narketan 100 mg/ml injekčného roztoku Ketamínium 50 ml, a to vzhľadom na zásadu voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Výpovede právoplatne odsúdeného spolupáchateľa J. Z. a svedka MVDr. P. Q., ktoré obvinenú usvedčujú, sú v logickom súlade so zabezpečenými listinnými dôkazmi z Českej republiky, z ktorých vyplýva, že svedok MVDr. P. Q. bol v Českej republike stíhaný okrem iného aj za tri čiastkové útoky, pre ktoré bola uznaná za vinnú aj obvinená.

Rovnako tak námietky obvinenej subsumované pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g)

Trestného poriadku považuje prokurátorka za neopodstatnené, s vykonanými dôkazmi sa súd I. stupňa aj odvolací súd vysporiadali v odôvodnení svojich rozhodnutí, a dokazovanie bolo na hlavnom pojednávaní vykonané v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku.

V intenciách vyššie uvedeného prokurátorka navrhla dovolanie obvinenej na neverejnom zasadnutí odmietnuť podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku.

Spisový materiál bol spolu s dovolaním obvinenej a vyjadrením prokurátorky predložený dovolaciemu súdu na rozhodnutie 7. februára 2024.

Dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, § 373 ods. 1 Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), po využití zákonného práva podať riadny opravný prostriedok o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), a spĺňa obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku. Po vykonaní takto vymedzeného formálneho prieskumu podaného dovolania však dovolací súd zistil, že je potrebné ho odmietnuť, pretože nie je dôvodné.

Dovolací súd primárne poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nie je určený na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov sú preto striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia. Dovolací súd preto nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy. Dovolanie je ako mimoriadny opravný prostriedok v rámci trestného konania spôsobilé privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu.

Dovolací súd tiež zdôrazňuje, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v dovolaní uvedené, pričom táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb vytýkaných napadnutému rozhodnutiu a konaniu, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (R 120/2012). S ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, dovolací súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a v ňom špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

V posudzovanej trestnej veci obvinená uplatnila dovolacie dôvody upravené v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

K predmetnému dovolaciemu dôvodu je potrebné uviesť, že konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdov na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách

trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo o sebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Z dikcie citovaného ustanovenia je zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť tento dovolací dôvod. Zásadným porušením práva na obhajobu dochádza najmä v konaní, v ktorom obvinený nemal obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby (R 116/2014). Prípadné porušenie musí mať vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu podstatný vplyv na výsledok konania, teda na rozhodnutie vo veci samej. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom.

Porušenie práva na obhajobu takéhoto charakteru obvinená v dovolaní nenamietala, zároveň je potrebné poukázať na to, že bola počas celého trestného konania zastúpená obhajcom, s ktorým mali plne zaručenú realizáciu im svedčiacich obhajobných práv tak, ako to predpokladajú dotknuté ustanovenia Trestného poriadku (R 7/2011).

Napriek vyššie uvedenému sa dovolací súd s konkrétnou námietkou, ktorú obvinená v dovolaní uviedla, a ktorú možno v zmysle vyššie spomenutého judikátu R 120/2012 subsumovať pod predmetný dovolací dôvod, týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa súd nevysporiadal s jej zásadnou obhajobnou argumentáciou zaoberal, i keď v zmysle ustanovenia § 371 ods. 7 Trestného poriadku dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolací súd má za to, že odvolací súd sa s námietkami obvinenej v odôvodnení svojho rozsudku vysporiadal v dostačujúcej miere, a to konkrétne na stranách 9 a 10 odôvodnenia svojho rozsudku, tvrdenie obvinenej sa tak nezakladá na pravde. Zároveň je potrebné uviesť, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia najmä v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu I. a II. stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu I. stupňa.

Dovolací súd zároveň vzhľadom na námietky obvinenej týkajúce sa odlišného hodnotenia výpovedí svedkov a selekciu dôkazov, ktorú podľa nej súdy vykonali, považuje za nevyhnuté uviesť, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo obvineného v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov, neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

Dovolací súd s odkazom na svoje vyššie uvedené úvahy konštatuje, že námietky obvinenej neboli spôsobilé naplniť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku možno úspešne uplatniť v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá, a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 dohovoru, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov

môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku iba vtedy ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, nemožno hovoriť o naplnení tohto dovolacieho dôvodu, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solely or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 2. februára 2010, č. 36110/03 vo veci Mariana Marinescu proti Rumunsku, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 26. januára 2010, č. 25585/02 vo veci Emen proti Turecku a R 24/2020).

Obvinená namietala, že súd I. stupňa pri hodnotení dôkazov použil aj prepisy a záznamy telekomunikačnej prevádzky, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom, pretože boli čítané a oboznámené ako listinný dôkaz a nie ako vecný dôkaz podľa § 270 Trestného poriadku.

K uvedenej námietke dovolací súd v súlade s argumentáciou odvolacieho súdu uvádza, že prepisy hovorov a SMS správ boli správne súdom I. stupňa na hlavnom pojednávaní čítané a oboznámené ako listinný dôkaz. V zmysle ustanovenia § 153 ods. 1 Trestného poriadku sú listinnými dôkazmi listiny, ktoré svojím obsahom dokazujú alebo vyvracajú skutočnosť vzťahujúcu sa na objasňovaný skutok, na obvineného alebo ine osoby, ktoré majú k veci vzťah a sú zacielené na ich obsah, t. j. informáciu, ktorá je v nej obsiahnutá.

Vzhľadom na podstatu námietky obvinenej dáva dovolací súd do pozornosti, že na nasledujúcom termíne hlavného pojednávania, t. j. 25. mája 2022, súd I. stupňa mienil podľa § 270 Trestného poriadku oboznámiť „odposlech důkazní komplet“ priložený ku „Protokolu o odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle ustanovení § 88 ods. 6 trestného řádu“, pričom prokurátorka s odkazom na to, že dôkaz bol oboznámený už prepisom hovorov a SMS správ na jeho vykonaní netrvala, obhajca obvinenej, ktorý bol prítomný sa nevyjadril, a na otázku predsedníčky senátu, či je nejaký ďalší návrh na doplnenie dokazovania, prokurátorka aj obhajca obvinenej uviedli, že nemajú ďalšie návrhy. Následne predsedníčka senátu uznesením vyhlásila dokazovanie za skončené. Z uvedeného je zrejmé, že obvinená, resp. jej obhajca netrval na vykonaní predmetného dôkazu podľa § 270 Trestného poriadku.

Ďalšou námietkou obvinenej bolo, že odposluchy, ktorých prepisy boli čítané na hlavnom pojednávaní 5. februára 2020 podľa § 270 Trestného poriadku neboli zabezpečené zákonným spôsobom, obhajobe neboli ucelene predložené, neboli oboznámené v súlade s § 270 ods. 2 Trestného poriadku, nebolo zistené akým spôsobom a kým bol záznam vyhotovený, neobsahujú údaje podľa § 115 ods. 6 Trestného poriadku a odpočúvanie sa vykonávalo na základe rozhodnutia orgánu cudzieho štátu pred začatím jej trestného stíhania. Oboznámená bola aj analýza prepisov, čím polícia Českej republiky podsunula vlastné hodnotenie zabezpečených dôkazov súdu.

Z vyšetrovacieho spisu je zrejmé, že prepisy boli zabezpečené na základe „Příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu“, ktorý vydal sudca Mestského soudu v Brně, a ktoré boli na základe dožiadania Okresnej prokuratury Komárno o právnu pomoc do Českej republiky v čase, kedy bolo voči obvinenej vznesené obvinenie, zaslané ako súčasť spisového materiálu zo strany Národní protidrogové centrály SKPV, Expozitura Brno. Predmetný dôkaz, ako už súd I. stupňa vyššie uviedol, bol ako celok na hlavnom pojednávaní oboznámený, a to jednak jeho prepisy ako listinný dôkaz podľa § 269 Trestného poriadku a následne mali byť prehraté odposluchy podľa § 270 Trestného poriadku, strany však na jeho vykonaní netrvali, resp. obhajca obvinenej sa podľa zápisnice o hlavnom pojednávaní nevyjadril, následne však nemal ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania, čo v zmysle judikatúry dovolacieho súdu možno považovať za jeho konečný prejav o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade pred tým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania za jednoznačný prejav, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá a teda, že ich berie späť (R 116/2014).

Z uvedeného vyplýva, že prepisy hovorov a SMS správ boli zabezpečené zákonným spôsobom, boli súdom I. stupňa vykonané na hlavnom pojednávaní, obhajoba s nimi bola oboznámená a mala možnosť sa k nim vyjadriť, odpočúvanie sa vykonávalo zákonným spôsobom na základe príkazu sudcu. Je pravdou, že predmetný dôkaz bol zabezpečený orgánmi Českej republiky a pred začatím trestného stíhania obvinenej, avšak v tomto trestnom konaní bol na základe dožiadania slovenských orgánov predložený v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku o právnej pomoci s cudzinou vykonaný na hlavnom pojednávaní.

Dovolací súd dáva zároveň do pozornosti už vyššie spomenutý judikát R 24/2020, podľa ktorého nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda vtedy, ak odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje. Samotný súd I. stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že prepisy a záznamy telekomunikačnej prevádzky medzi svedkom MVDr. P. Q. a obvinenou, a medzi obvinenou a odsúdeným J. Z. vzhliadol ako podporné dôkazy a upriamil pozornosť na existenciu pevnej siete na seba logicky nadväzujúcich dôkazov, zároveň poukázal na prípustnosť vzhliadnutia takýchto dôkazov aj Európskym súdom pre ľudské práva v rozhodnutiach *Schneck vs. Švajčiarsko* č. 10862/84 a *Khan vs. Veľká Británia* č. 47486/04, ktorých závery potvrdzuje spomenutý judikát dovolacieho súdu.

Z rozhodnutí súdu I. stupňa, ako aj odvolacieho súdu je zrejmé, že tieto založili vinu obvinenej na celom rade na seba logicky nadväzujúcich dôkazov, konkrétne výpovedí svedkov MVDr. P. Q., J. Z., obvinenej, vypracované znalecké posudky a odborné vyjadrenia a svedecké výpovede B. O. a Mgr. K. Z.. Je teda zrejmé, že dôkazy ktorých zákonné získanie a vykonanie obvinená namieta, neboli dôkazy na ktorých bola výlučne alebo v rozhodujúcej miere založená jej vina v pôvodnom konaní.

Dovolací súd tak na základe vyššie uvedených úvah dospel k záveru, že námietkami obvinenou vytýkanými nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku.

Ďalšie námietky dovolací súd v zmysle už vyššie citovaného judikátu R 120/2012 subsumoval pod dovolací súdov upravený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a to napriek tomu, že obvinená predmetný dovolací dôvod vo svojom dovolaní neuplatnila.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Dovolací súd považuje za nevyhnutné v prvom rade k predmetnému dovolaciemu dôvodu uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je vždy viazaný konečnými skutkovými zisteniami, ktoré vo veci urobili súdy nižších stupňov, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, pretože tieto nemôže meniť ani dopĺňať (to neplatí pre dovolanie ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku). Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdom I. stupňa a odvolacím súdom, ktorý je vyjadrený v skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú tie, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania sa uskutočňuje v konaní pred súdom I. stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať a korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa (R 47/2014).

Pod predmetný dovolací dôvod dovolací súd zahrnul námietky obvinenej smerované proti určeniu rozsahu činu, ktorý podľa jej názoru nie je odvodený od ketamínu (ktorého hodnota podľa nej nebola v

konaní vôbec zistená) ako omamnej látky, ale od hodnoty veterinárneho lieku, nebolo preukázané, že by chcela omamnú látku vyrábať a nakladať s ňou, a že by vôbec bolo možné použiť liek inak, ako na veterinárny účel.

Dovolací súd v zmysle už uvedeného konštatuje, že na podklade predmetného dovolacieho dôvodu je oprávnený v dovolacom konaní preskúmať iba to či skutok, tak ako bol ustálený súdmi v pôvodnom konaní (súdom I. stupňa a odvolacím súdom), ktorý nemôže dopĺňať ani meniť, napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu pod ktorý bol subsumovaný, t. j. obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi čiastočne v spolupáchateľstve podľa § 20 k § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d), ods. 2 písm. e) Trestného zákona. Do úvahy tak prichádzajú dve alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin, alebo že skutok nie je trestným činom.

Podľa § 172 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d) Trestného zákona (účinného v čase, keď bol čin spáchaný), kto to neoprávnene dovezie, vyvezie, prevezie alebo dá prepraviť, kúpi, predá, vymení, zadováži, alebo prechováva po akúkoľvek dobu omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor alebo kto takú činnosť sprostredkuje, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až desať rokov.

Podľa § 172 ods. 2 písm. e) Trestného zákona (účinného v čase, keď bol čin spáchaný) odňatím slobody na desať rokov až pätnásť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 vo väčšom rozsahu.

Podľa § 125 ods. 1 veta 4 a 5 Trestného zákona (účinného v čase, keď bol čin spáchaný) sa škodou veľkého rozsahu rozumie suma dosahujúca najmenej päťstónásobok malej škody (266 Eur). Tieto hľadiská sa použijú rovnako na určenie výšky prospechu, hodnoty vecí a rozsahu činu.

Zo skutkovej vety ustálenej súdmi v pôvodnom konaní, ktorú dovolací súd v úvode tohto rozhodnutia citoval vyplýva, že obvinená si v čase a spôsobom tam určenom dala neoprávnene prepraviť, kúpila si, zadovážila a prechovávala po akúkoľvek dobu omamnú látku ketamín vo forme veterinárneho liečiva Narkamon, ktorý nie je registrovaný na území Slovenskej republiky, a to vo veľkom rozsahu. So skutočnosťou, že sa jednalo o ketamín vo forme veterinárneho liečiva sa vysporiadal súd I. stupňa v odôvodnení svojho rozsudku a to tak, že pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podľa § 172 Trestného zákona je podstatná skutočnosť, že sa jedná o omamnú látku v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradenú do II. skupiny omamných látok, ktorej prítomnosť a hodnota bola preukázaná znaleckými posudkami.

Obvinená tak vyššie špecifikovaným konaním naplnila skutkovú podstatu trestného činu, pre ktorý bola uznaná za vinnú. Dovolaciemu súdu neostáva iné, keďže môže vychádzať iba zo skutkovej vety, ako konštatovať, že rozhodnutia súdu I. stupňa a odvolacieho súdu sú založené na správnom právnom posúdení zisteného skutku.

Námietka obvinenej, že v konaní nebolo preukázané naplnenie subjektívnej stránky trestného činu, a to konkrétne jej zavinenia, dovolací súd odkazuje na judikát R 3/2011, podľa ktorého dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nemôže byť naplnený s poukazom na to, že nebola v konaní vykonaným dokazovaním preukázaná subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatela k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t. j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia, a ako už dovolací súd vyššie uviedol, dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je určené na revíziu skutkových zistení, ktoré vo veci urobili súd I. stupňa a odvolací súd. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku preto nemôže byť naplnený tým, že v konaní nebola vykonaným dokazovaním preukázaná subjektívna stránka skutkovej podstaty toho ktorého trestného činu.

Ďalšie námietky obvinenej, ktoré by mohli smerovať k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1

písm. i) Trestného poriadku, vyhodnotil dovolací súd ako skutkové námietky, ktoré sú založené výlučne na odlišnom hodnotení vykonaných dôkazov z jej strany (napr. výpovede jednotlivých svedkov). Dovolací súd vo vzťahu k uvedenému opätovne uvádza, že nemôže v dovolacom konaní posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení (R 47/2014), rovnako tak nemožno brať do úvahy právne závery vyplývajúce z úvah obvinenej prezentované v jej dovolaní.

Dovolací súd tak aj potom, ako sa zaoberal námietkami obvinenej, ktoré podradil pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a to napriek tomu, že predmetný dovolací dôvod obvinená v dovolaní neoznačila, dospel k záveru, že tento dovolací dôvod nebol naplnený.

Riadiac sa vyššie uvedenými právnymi úvahami dospel dovolací súd k záveru, že obvinenou uplatnené námietky nenapĺňajú žiadny s ňou uplatnených dovolacích dôvodov, a ani dovolací dôvod upravený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát dovolacieho súdu jednomyselne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.